

Kız ve Fok

Çınar BİBER

Kız ve Fok

Çınar BİBER

Vahşi, rüzgârlı kıyıda, denizin çarpıp martıların bağırdığı yerde, Mira büyükannesi Nana Rose ile yaşıyordu. Nana Rose deniz fenerine bakıyor, Mira da fokları gözlüyordu. Her sabah Mira hardal sarısı yağmurluğunu ve lacivert lastik çizmelerini giyerdi. Kırmızı bez çantasını omzuna asar, küçük pirinç dürbününü boynuna takardı. Sonra en sevdiği hayvanları görmek için kayalara koşardı.

Fok kolonisi kıyının hemen açığındaki düz, gri kayaların üzerindeydi. Düzinelerce liman foku orada yatıyor, güneşte pürüzsüz ve gümüş gibi parlıyordu. Mira'nın en sevdiği Pip'ti; benekli gri tüylü, uzun beyaz bıyıklı, tombul bir foktu. Pip'in koyu, yuvarlak gözleri sanki Mira'yı izliyordu. Mira düz bir kayanın üzerine sessizce oturur, dürbününü kaldırırdı. Bir balıkçıl kadar sabırla saatlerce izleyebilirdi.

Nana Rose tahta bastonuyla patikadan geldi, turkuaz hırkasına sıkıca sarınmıştı. "Bugün ne görüyorsun, meraklı kızım?" diye sordu. Mira işaret etti. "Pip orada, bir de üç yavru! Hepsi dinleniyor." Nana Rose gülümsedi, yuvarlak gözlükleri parladı. "Fokların dinlenmek ve yavrularını büyötmek için sessiz bir alana ihtiyacı var. Asla çok yaklaşmamalıyız, yoksa korkarlar." Mira ciddiyle başını salladı.

Güneşli bir cumartesi, bir kalabalık ziyaretçi takırdayarak kıyıya indi. Renkli ceketler ve hasır şapkalar giymişler, fotoğraf makineleri taşıyorlardı. Küçük bir çocuk, rüzgârda sallanan kırmızı bir balon tutuyordu. Ziyaretçiler gülüşüp bağırıyor, fokları işaret ediyorlardı. Doğruca fokların dinlendiği kayaların üzerine bastılar. Foklar başlarını kaldırdı, tedirgin ve tetikteydiler.

Pip'in koyu gözleri kocaman açıldı. Bir sıpırtıyla Pip kayadan kayıp suya daldı. Diğer foklar da birer birer ardından gitti, ta ki kayalar boşalana kadar. Yavrular şaşkın ve korkmuş görünüyordu. Ziyaretçiler fark etmedi. Sadece fotoğraf çekmeye ve konuşmaya devam ettiler. Mira'nın içi sızladı. "Bilmiyorlar," diye fısıldadı. "Onları korkuttuklarını bilmiyorlar."

Mira patikada çizmeleri şapırdayarak deniz fenerine koştu. Nana Rose büyük pirinç lambayı parlıyordu. "Nana, ziyaretçiler çok yaklaştı ve bütün foklar yüzüp gitti!" diye haykırdı Mira. Nana Rose bezini bıraktı. "İnsanlar fokları görmeyi sever, ama fokların ne kadar kolay korktuğunu unuturlar. Saygılı mesafeleri öğrenmeleri gerek." Mira kaşlarını çattı, derin derin düşündü.

O gece Mira uyuyamadı. Pip'in korkmuş gözlerini ve boş kayaları düşündü. Sonra aklında bir fikir parladı, deniz fenerinin ışığı kadar parlak. Ziyaretçilere öğretmek için bir pano yapacaktı! Onlara fokları korkutmadan nasıl izleyeceklerini gösterecekti. Resimler ve basit ipuçları kullanacaktı. Panoyu neşeli ve anlaşılır yapacaktı. Yatağında doğruldu, gülümsedi.

Ertesi sabah Mira malzemelerini topladı. Kulübede eski bir tahta buldu ve onu parlak maviye boyadı. Beyaz bıyıklı, koyu gözlü Pip'in büyük bir resmini çizdi. Dürbünlü, mutlu bir ziyaretçiyi uzakta dururken çizdi. Çok yaklaşan birinin üzerine kırmızı bir daire ve içinden bir çizgi çizdi. En güzel el yazısıyla basit sözcükler yazdı.

"Güvenli mesafeyi koruyun," diye yazdı. "Halatın gerisinde kalın. Sesinizi alçak tutun. Fokların dinlenmesine izin verin." Yavrusuyla birlikte, huzurlu ve gülümseyen bir anne fok çizdi. Üzerinde büyük bir çarpı olan bir fotoğraf makinesi resmi ekledi; flaş yok demektir. Kırmızı balonlu bir çocuğu sessizce durup izlerken çizdi. Pano bir masal kitabı gibi parlak ve dostçaydı.

Nana Rose, panoyu her ziyaretçinin göreceđi plaj patikasının başına kurmasına yardım etti. Panoyu halatla tahta bir diređe bağladılar. "Bu harika, Mira," dedi Nana Rose. "İnsanlara kıyıyı özenle paylaşmayı öğretiyorsun." Mira aralıklı dişleriyle gülümsedi. Gururlu ve biraz da heyecanlıydı. Ziyaretçiler okuyacak mıydı? Dinleyecekler miydi?

Ertesi hafta sonu ziyaretçiler yine geldi. Bu kez Mira'nın panosunda durdular. Kırmızı ceketli bir adam sözcükleri yüksek sesle okudu. "Güvenli mesafeyi koruyun," dedi. "Bakın, herkes! Burada fokların sessiz bir alana ihtiyacı olduğu yazıyor." Kırmızı balonlu çocuk resmi işaret etti. "Fok uyuyor!" dedi. Ziyaretçiler başlarını salladı ve aralarında alçak sesle konuştular.

Yavaş yavaş ziyaretçiler halatın gerisine geçti. Seslerini alçak tuttular, fotoğraf makinelerini sakladılar. Fokları uzaktan, saygılı ve sakın bir şekilde izlediler. Mira yakında durdu, piring dürbünü elinde, yardıma hazırды. "Pip'i orada görebilirsiniz," dedi yumuşak bir sesle, işaret ederek. "Şunlar da yavrular. Şimdi dinleniyorlar." Ziyaretçiler gülümsedi ve ona teşekkür etti.

Foklar başlarını kaldırdı ama yüzüp gitmediler. Pip kocaman bir esnedi, minik dişlerini gösterdi ve tekrar yere yayıldı. Yavrular annelerine sokuldu. Ziyaretçiler kocaman, mutlu gözlerle izledi. Fokları hiç bu kadar huzurlu görmemişlerdi. "Bu çok daha iyi," diye fısıldadı kırmızı ceketli adam. "Onları korkutmadan görebiliyoruz." Mira'nın içi sevinçle doldu.

O günden sonra Mira'nın panosu patikanın başında kaldı. Ziyaretçiler okudu ve mesafeyi korumayı hatırladı. Bazıları arkadaşlarını da getirip gösterdi. Foklar gün be gün kayalarına döndü. Pip yavrularla birlikte güvenle ve sakın sakın dinlendi. Mira düz kayasından her zamanki gibi sabırla izledi. Sessiz alanın bir armağan olduğunu biliyordu.

Nana Rose Mira'yla gurur duyuyordu. "Bir sorunu nezaketle ve zekâyla çözdün," dedi bir akşam, deniz fenerinin ışığı dönerken. Mira karanlık denize baktı. "Ben sadece fokların mutlu olmasını istedim," dedi. "Şimdi ziyaretçiler de mutlu. Nazik olmayı hatırlarsak herkes kıyının tadını çıkarabilir." Nana Rose ona sımsıkı sarıldı.

Foklar gri kayalarında mutlu mutlu dinlenir, ziyaretçiler de kıyıyı özenle paylaşmayı öğrenir. Mira hâlâ piring dürbünüyle izliyor, ama artık yeni bir işi var: başkalarının da onun gördüklerini görmesine yardım etmek. Saygılı mesafeler doğal yaşamı güvende ve özgür tutar. Ve büyük kalpli küçük bir kız büyük bir fark yaratabilir. Deniz feneri parlamaya devam eder, foklar da deniz kenarında mışıl mışıl uyur.